

Sunitynib

Sunitynib (Sutent®) to lek stosowany w terapii celowanej. Używa się go do leczenia nowotworów nerek, nowotworów podścieliskowych przewodu pokarmowego oraz nowotworów neuroendokrynnych trzustki.

Na tej stronie

- Czym jest sunitynib?
- Jak podaje się sunitynib?
- Skutki uboczne
- Częste skutki uboczne
- Rzadziej występujące skutki uboczne
- Inne informacje
- Jak możemy pomóc?

Czym jest sunitynib?

Sunitynib (Sutent®) to lek stosowany w terapii celowanej do leczenia:

- nowotworów podścieliskowych przewodu pokarmowego
- nowotworu nerek zwanego rakiem nerkowokomórkowym
- nowotworów neuroendokrynnych trzustki.

Podane tutaj informacje najlepiej czytać w połączeniu z naszymi ogólnymi informacjami o rodzaju nowotworu, na jaki cierpi dana osoba.

Sunitynib należy do grupy leków do terapii celowanej znanych jako inhibitory wzrostu komórek nowotworowych, które hamują określone sygnały i blokują wzrost komórek nowotworowych. Sunitynib powstrzymuje również komórki nowotworowe przed tworzeniem nowych naczyń krwionośnych (inhibitor angiogenezy), co pomaga zmniejszyć guz i spowolnić jego wzrost.

Lekarz objaśni tę metodę leczenia oraz związane z nią możliwe skutki uboczne, zanim pacjent wyrazi zgodę na leczenie.

Jak podaje się sunitynib?

Pacjent otrzymuje sunitynib w kapsułkach do przyjmowania w domu.

Podczas leczenia zazwyczaj odbywa się wizyty u onkologa, pielęgniarki onkologicznej lub specjalistycznej oraz farmaceuty specjalisty. W niniejszej broszurce osoby te nazywamy odpowiednio: lekarzem, pielęgniarką lub farmaceutą.

Podczas leczenia od pacjenta pobiera się regularnie próbki krwi. Robi się to w celu monitorowania następujących czynników:

- poziom krwinek u pacjenta
- funkcjonowanie wątroby i nerek.

Przyjmowanie sunitynibu w kapsułkach

Sunitynib ma postać kapsułek, które można przyjmować w domu. Lek ten należy przyjmować codziennie o tej samej porze, popijając go szklanką wody. Przyjmuje się go z jedzeniem lub bez, ale należy unikać jednoczesnego jedzenia grejpfrutów lub picia soku grejpfrutowego. Zazwyczaj sunitynib podawany jest tak długo, jak pomaga kontrolować nowotwór.

Kapsułki należy przyjmować ściśle według wyjaśnień pielęgniarki lub farmaceuty. Jest to ważne, gdyż w ten sposób można mieć pewność, że działają one możliwie najbardziej skutecznie.

Pacjenci cierpiący na nowotwór nerek lub nowotwór podścieliskowy przewodu pokarmowego przyjmują zazwyczaj sunitynib raz dziennie przez 4 tygodnie, po czym przerywają stosowanie leku na 2 tygodnie (okres odpoczynku). Cykl leczenia trwa więc łącznie 6 tygodni.

Pacjenci cierpiący na nowotwór neuroendokrynną trzustki zazwyczaj przyjmują sunitynib raz dziennie, bez dni odpoczynku.

Jeśli pacjent zapomniał wziąć kapsułki, powinien przyjąć zapomnianą dawkę jak najszybciej w ciągu tego samego dnia. Jeśli minęła pełna doba, należy powiadomić o tym lekarza lub pielęgniarkę. Nie należy przyjmować podwójnej dawki leku.

Inne kwestie dotyczące kapsułek, o których należy pamiętać:

- Należy przechowywać je w oryginalnym opakowaniu w temperaturze pokojowej, z dala od źródeł ciepła i bezpośredniego działania promieni słonecznych.
- Należy je również przechowywać w bezpiecznym miejscu, poza zasięgiem dzieci.
- Pacjenci wybierający się na urlop powinni upewnić się, że spakowali odpowiednią liczbę kapsułek.
- Jeśli od razu po połyknięciu kapsułki pacjent zwymiotował, powinien skontaktować się ze szpitalem. Nie należy przyjmować kolejnej dawki leku.
- Jeśli leczenie zostało przerwane, należy zwrócić nieużyte kapsułki farmaceutce.

Skutki uboczne

Opisujemy tutaj najczęściej występujące skutki uboczne leczenia. Niniejsza broszura przedstawia również niektóre rzadziej występujące skutki uboczne.

U danego pacjenta mogą wystąpić niektóre z opisanych tutaj skutków ubocznych, jednak mało prawdopodobne jest, że wystąpią u niego one wszystkie. Jeśli osoba przyjmuje także inne leki przeciwnowotworowe, może odczuwać skutki uboczne, które nie zostały tutaj omówione. O zaobserwowanych skutkach ubocznych należy zawsze poinformować lekarza, pielęgniarkę lub farmaceutę.

Lekarz może przepisać leki, które pomogą ograniczyć niektóre ze skutków ubocznych. Należy przyjmować leki ściśle według zaleceń pielęgniarki lub farmaceuty. Dzięki temu istnieje wyższe prawdopodobieństwo ich skuteczności. Informacji na temat łagodzenia skutków ubocznych udziela pielęgniarka. Większość skutków ubocznych zaczyna ustępować po zakończeniu leczenia.

Poważne i zagrażające życiu skutki uboczne

Niektóre metody leczenia nowotworów mogą mieć poważne skutki uboczne. W rzadkich przypadkach mogą być one zagrożeniem dla życia. Onkolog lub pielęgniarka mogą wyjaśnić ryzyko wystąpienia takich skutków ubocznych u danej osoby.

Kontakt ze szpitalem

Pielęgniarka przekaze numery telefonów do szpitala. W razie złego samopoczucia lub chęci uzyskania porady można zadzwonić pod podane numery o dowolnej porze dnia lub nocy. Należy zapisać te numery w telefonie lub trzymać je w bezpiecznym miejscu.

Więcej informacji

Nie możemy wymienić wszystkich możliwych skutków ubocznych tego leczenia. Istnieją pewne rzadko występujące skutki uboczne, które nie zostały tutaj przedstawione. Szczegółowe informacje można znaleźć w elektronicznym Kompendium Leków (eMC).

Częste skutki uboczne

Ryzyko infekcji

Opisany tutaj lek może zmniejszyć liczbę białych krwinek. Komórki te zwalczają infekcje. Jeśli liczba białych krwinek jest niska, pacjent jest bardziej podatny na infekcje. Niski poziom białych krwinek jest czasem nazywany neutropenią.

Infekcja może okazać się bardzo poważna, gdy poziom białych krwinek jest niski. W przypadku wystąpienia infekcji należy jak najszybciej przystąpić do jej leczenia. Należy natychmiast skontaktować się ze szpitalem, dzwoniąc pod otrzymany całodobowy numer telefonu w przypadku, gdy:

- temperatura ciała pacjenta przekroczyła 37,5°C (99,5°F),
- pacjent nagle poczuł się źle, nawet mając prawidłową temperaturę ciała,
- pacjent wykazuje objawy infekcji,
- temperatura ciała pacjenta spadła poniżej 36°C (96,8°F).

Objawy infekcji to między innymi:

- dreszcze i drżenie,
- ból gardła,
- kaszel,
- duszności,
- biegunka,
- konieczność częstego oddawania moczu lub dyskomfort w trakcie oddawania moczu.

Ważne jest, aby postępować zgodnie z wszelkimi zaleceniami zespołu onkologicznego.

Podczas leczenia wykonuje się regularne badania krwi. Jeśli wystąpi taka potrzeba, lekarz może nieznacznie ograniczyć leczenie lub opóźnić podanie leków, aż do momentu, w którym liczba krwinek wzrośnie.

Sinienie i krwawienie

Opisane tutaj leczenie może prowadzić do zmniejszenia liczby płytek krwi. Płytki krwi to komórki, które biorą udział w krzepnięciu krwi.

Jeśli liczba płytek krwi jest niska, można łatwo nabawić się siniaków lub może wystąpić krwawienie. Istnieje ryzyko:

- krwawienia z nosa,
- krwawienia z dziąseł,
- obfitego miesiączkowania,
- pojawienia się krwi w moczu lub stolcu,
- pojawienia się niewielkich czerwonych lub fioletowych plamek na skórze, które mogą przypominać wysypkę.

W przypadku wystąpienia siniaków lub krwawienia niewiadomego pochodzenia należy poinformować lekarza. Może być konieczne podanie kroplówki w celu uzyskania dodatkowych płytek krwi. Ich podanie nazywane jest transfuzją lub przetoczeniem (płytek) krwi.

Anemia (niski poziom czerwonych krwinek)

Opisane tutaj leczenie może zmniejszyć liczbę czerwonych krwinek. Czerwone krwinki transportują tlen po całym organizmie. Jeśli liczba czerwonych krwinek jest niska, nazywa się to niedokrwistością (anemią). W takiej sytuacji mogą wystąpić objawy takie jak:

- bladość skóry,
- brak energii,
- duszności,
- zawroty głowy.

W przypadku wystąpienia tych objawów należy poinformować o nich lekarza lub pielęgniarkę.

W razie znacznej anemii może zaistnieć potrzeba podania kroplówki uzupełniającej poziom czerwonych krwinek. Nazywa się to transfuzją krwi.

Zmęczenie

Uczucie zmęczenia jest częstym skutkiem ubocznym. Nie należy się śpieszyć i powinno się planować dni tak, aby mieć czas na odpoczynek. Źródłem energii mogą być łagodne ćwiczenia fizyczne, takie jak krótkie spacery. W razie odczuwania senności nie należy prowadzić pojazdów ani obsługiwać maszyn.

Biegunka

Przyjmowanie opisanego tutaj leku może wywoływać biegunkę. Biegunka oznacza wydalanie większej niż zwykle ilości stolca (kału) lub oddawanie wodnistych albo luźnych stolców. Jeśli pacjent ma stomię, może ona być bardziej aktywna niż zwykle.

Jeśli pacjent ma biegunkę, powinien:

- starać się pić przynajmniej 2 litry (3½ pinty) płynów dziennie,
- unikać alkoholu, kofeiny, produktów mlecznych oraz produktów spożywczych o dużej zawartości tłuszczu lub błonnika,
- poprosić personel szpitalny o poradę.

Zaparcia

Opisana tutaj metoda leczenia może wywoływać zaparcia. Zaparcie oznacza niemożność oddawania stolca tak często, jak zwykle. Czynność ta może być trudna lub nawet bolesna. Oto kilka rad, które mogą pomóc:

- Należy pić co najmniej 2 litry (trzy i pół pinty) płynów dziennie.
- Należy jeść produkty spożywcze zawierające duże ilości błonnika, takie jak owoce, warzywa i pełnoziarnisty chleb.
- Należy regularnie wykonywać niezbyt forsowne ćwiczenia fizyczne, takie jak krótkie spacery.

W przypadku zapać należy poprosić personel szpitalny o poradę. Aby pomóc, lekarz może przepisać środki przeczyszczające.

Nudności

Podczas przyjmowania opisanego tutaj leku można odczuwać nudności. Lekarz przepisze leki przeciwwymiotne, aby zapobiec objawom lub je ograniczyć. Leki te należy przyjmować ściśle według zaleceń pielęgniarki lub farmaceuty. Łatwiej jest zapobiegać nudnościom niż je leczyć.

W przypadku nudności należy pić płyny małymi łykami i często spożywać małe porcje jedzenia. Jeśli w dalszym ciągu pacjent odczuwa nudności lub wymiotuje częściej niż raz na 24 godziny, należy jak najszybciej skontaktować się ze szpitalem. Personel medyczny udzieli porady i może przepisać inny lek przeciwwymiotny, który będzie skuteczniejszy.

Niestrawność

Niektórzy pacjenci cierpią podczas przyjmowania sunitynibu na niestrawność lub zgagę (kwas podchodzący z żołądka do przełyku). Należy powiedzieć o tym lekarzowi, ponieważ może on przepisać leki na tę przypadłość.

Ból brzucha

Jeżeli pacjent cierpi na silne bóle brzucha, nudności lub wymioty, powinien skontaktować się ze szpitalem w celu zasięgnięcia porady.

Brak apetytu

Leczenie tym lekiem może mieć wpływ na apetyt. Nie należy martwić się w przypadku utraty apetytu trwającej jeden lub dwa dni. Jeśli jednak apetyt nie wróci po kilku dniach, należy powiedzieć o tym pielęgniarce lub dietetykowi. Mogą oni udzielić porad w tym zakresie. Mogą zalecić pacjentowi przyjmowanie suplementów diety lub napojów.

Bolące jama ustna i gardło

Przyjmowanie opisanego tutaj leku może wywołać ból jamy ustnej i gardła. Pacjent może też doświadczać owrzodzeń jamy ustnej. Może to spowodować zwiększoną podatność na infekcje jamy ustnej lub gardła. Zęby lub protezy należy myć miękką szczoteczką rano i wieczorem oraz po posiłkach.

W razie bólu jamy ustnej lub gardła należy:

- powiedzieć o tym pielęgniarce lub lekarzowi – mogą oni zalecić płyn do płukania jamy ustnej lub odpowiednie leki,
- pić dużo płynów,
- unikać alkoholu, tytoniu i pokarmów, które mogą podrażniać jamę ustną.

W niektórych przypadkach ssanie kostek lodu może pomóc złagodzić ból jamy ustnej lub gardła. Nie należy jednak ssać lodu w przypadku korzystania z radioterapii obejmującej głowę lub szyję. Może to wywołać obrażenia.

Zaburzenia smaku

Pacjent może odczuwać gorzki lub metaliczny posmak w ustach. Pomocne w takiej sytuacji może okazać się ssanie cukierków bez cukru. Niektóre rodzaje jedzenia mogą wydawać się bez smaku lub smakować inaczej. Należy próbować różnych potraw, aby znaleźć takie, które smakują najlepiej. Zaburzenia smaku ustępują zazwyczaj po zakończeniu leczenia. Pielęgniarka udzieli pacjentowi więcej porad w tym zakresie.

Bolesne i zaczerwienione dłonie i podeszwy stóp

Taki stan nazywa się erytrodyzestezją dłoniowo-podeszwową lub zespołem dłoniowo-podeszwowym. Dolegliwości zwykle ustępują po zakończeniu leczenia. Lekarz lub pielęgniarka mogą udzielić porady i przepisać odpowiednie kremy, aby zmniejszyć wszelkie objawy. Pomocne będzie:

- utrzymywanie niskiej temperatury dłoni i stóp,
- regularne nawilżanie skóry,
- unikanie obciskających skarpet, butów i rękawiczek.

Drętwienie lub mrowienie w rękach lub stopach (tzw. neuropatia obwodowa)

Przyjmowanie opisanego tutaj leku ma wpływ na nerwy, co może prowadzić do drętwienia, mrowienia lub uczucia bólu w rękach lub stopach. Pacjent może mieć kłopoty przy zapinaniu guzików lub wykonywaniu innych czynności wymagających precyzji.

W przypadku wystąpienia takich objawów należy poinformować o tym lekarza. Niekiedy w takiej sytuacji trzeba zmniejszyć dawkę leku. Objawy te zwykle powoli ustępują po zakończeniu terapii, jednak u niektórych osób mogą być nieodwracalne. Jeśli pacjenta to niepokoi, powinien porozmawiać o tym z lekarzem.

Skutki uboczne obejmujące skórę

Substancja czynna w sunitynibie jest żółta i może sprawić, że skóra pacjenta żółknie. Skóra może również ulec rozjaśnieniu. U niektórych pacjentów pojawia się wysypka albo zaczerwienienie, suchość lub swędzenie skóry. Należy poinformować lekarza lub pielęgniarkę o zaobserwowanych zmianach skórnych. Można otrzymać od tych osób pomoc, np. kremy do skóry.

W bardzo rzadkich przypadkach występuje poważna reakcja skóry. Objawia się ona dużymi pęcherzami, łuszczeniem się skóry lub owrzodzeniami w ustach. Może także pojawić się gorączka (wysoka temperatura ciała). **Jeżeli to nastąpi, należy natychmiast skontaktować się ze swoim szpitalem lub zgłosić się do najbliższej szpitalnej izby przyjęć.**

Wpływ na włosy

Włosy mogą ulec rozjaśnieniu. Czasem dochodzi też do ich przerzedzenia.

Zawroty głowy

Sunitynib może wywoływać zawroty głowy. Jeśli problem ten występuje, należy zgłosić to lekarzowi lub pielęgniarce. Przy zawrotach głowy nie należy obsługiwać maszyn.

Wysokie ciśnienie krwi

Leczenie to może powodować wysokie ciśnienie krwi (nadciśnieniem). Ciśnienie krwi u pacjenta jest regularnie sprawdzane. Niektórzy muszą przyjmować tabletki w celu kontrolowania ciśnienia. Czasem, gdy ciśnienie pacjenta jest za wysokie i nie da się go kontrolować, leczenie może zostać wstrzymane na stałe.

Pacjentom, którzy już wcześniej leczeni byli z powodu wysokiego ciśnienia krwi, regularnie mierzy się ciśnienie. W przypadku pojawienia się jakichkolwiek wątpliwości należy skontaktować się z lekarzem.

Gromadzenie się płynów

Pacjent może przybrać na wadze albo mieć opuchniętą twarz, kostki lub nogi. Zazwyczaj stan ten powoli ustępuje po zakończeniu leczenia. Lekarz może przepisać leki, które pomogą zmniejszyć obrzęk.

Zmiany dotyczące tarczycy

Sunitynib może wpływać na tarczycę. W trakcie terapii przeprowadza się regularnie badania krwi, aby sprawdzić, jak funkcjonuje tarczyca. Możliwe objawy zmian dotyczących tarczycy to między innymi:

- zmęczenie,
- depresja,
- trudności z koncentracją,
- przyrost masy ciała,
- zaparcia,
- uczucie zimna,
- sucha skóra,
- suche włosy.

Objawy te należy zgłosić lekarzowi.

Bóle głowy

Przyjmowanie opisanego tutaj leku może powodować bóle głowy. W przypadku wystąpienia bólu głowy należy poinformować o tym lekarza. Może on podać środki przeciwbólowe, aby pomóc.

Kaszel lub duszności

U pacjenta mogą pojawić się duszności lub kaszel. W przypadku wystąpienia tych objawów należy zgłosić się po poradę do lekarza.

Ból pleców lub stawów

Niektórzy pacjenci poddawani opisaną tu terapii cierpią na ból pleców lub stawów. Rzadziej sunitynib wywołuje ból lub skurcze mięśni. Lekarz może przepisać środki przeciwbólowe, aby ulżyć pacjentowi.

Problemy ze snem

Niektórzy pacjenci przyjmujący sunitynib mają trudności związane ze snem. Osoby, które doświadczają problemów ze snem, powinny powiedzieć o tym lekarzowi.

Rzadziej występujące skutki uboczne

Zmiany obejmujące serce

Sunitynib może wywoływać zmiany w funkcjonowaniu serca. Są to zazwyczaj łagodne zmiany, które ustępują po zakończeniu leczenia. Pacjent powinien poinformować lekarza, jeśli miał wcześniej problemy z sercem. W przypadku wystąpienia któregośkolwiek z poniższych objawów należy natychmiast skontaktować się z lekarzem:

- ból lub ucisk w klatce piersiowej,
- zmiany rytmu serca,
- obrzęk stóp i kostek u nóg,
- zawroty głowy,
- duszności.

Takie objawy mogą być także wynikiem innych chorób, ale zalecamy zgłoszenie się na badanie do lekarza.

Zmiany w funkcjonowaniu nerek i wątroby

Opisany tutaj lek może wpłynąć na sposób funkcjonowania nerek i wątroby. Wpływ ten jest zazwyczaj łagodny i ustępuje po zakończeniu leczenia. Aby sprawdzić, czy nerki i wątroba funkcjonują prawidłowo, przed rozpoczęciem terapii sunitynibem przeprowadza się badania krwi. Zmiany w pracy nerek mogą wywoływać odbarwienie moczu.

Ryzyko wystąpienia zakrzepu

Opisane tu leczenie może zwiększać ryzyko wystąpienia zakrzepu. Objawy zakrzepu to między innymi:

- ból, zaczerwienienie lub opuchlizna nogi lub ramienia,
- duszności,
- ból w klatce piersiowej.

Należy natychmiast skontaktować się z lekarzem, jeśli wystąpią którekolwiek z tych objawów.

Zakrzepy są groźne, jednak lekarz może zapisać leki rozrzedzające krew. Lekarz lub pielęgniarka mogą udzielić więcej informacji na ten temat.

Problemy ze szczęką lub żuchwą (jąłowa martwica kości, osteonekroza)

W rzadkich przypadkach sunitynib może wywołać uszkodzenie i obumarcie zdrowej tkanki kostnej w szczęce i/lub żuchwie pacjenta. Nazywamy to osteonekrozą. Najbardziej narażeni na nią są pacjenci, którzy w niedalekiej przeszłości przyjmowali leki na wzmocnienie kości (bisfosfoniany).

Problemy z zębami również mogą zwiększyć ryzyko wystąpienia osteonekrozy. Lekarz może zalecić, aby przed rozpoczęciem terapii sunitynibem pacjent odwiedził dentystę w celu dokonania przeglądu. Ważne jest dbanie o uzębienie i poddawanie się regularnej kontroli w gabinecie dentystycznym. Należy zawsze powiedzieć swojemu dentyście, że przyjmuje się sunitynib.

Do objawów osteonekrozy szczęki należą:

- ból, opuchlizna lub zaczerwienienie dziąseł,
- poluzowanie zębów,
- uczucie odrętwienia lub ciężkości w szczęce.

W przypadku wystąpienia takich objawów należy natychmiast poinformować o nich lekarza i dentystę.

Zespół lizy / rozpadu guza (TLS)

W rzadkich przypadkach sunitynib może sprawić, że komórki nowotworowe rozpadają się bardzo szybko i uwalniają kwas moczowy (produkt rozpadu) do krwi. Nerki zazwyczaj są zdolne do usuwania kwasu moczowego, ale mogą nie być w stanie poradzić sobie z jego dużymi ilościami. Może to doprowadzić do braku równowagi chemicznej we krwi, która ma wpływ na funkcjonowanie nerek i serca. Lekarze nazywają to zjawisko zespołem lizy / rozpadu guza (TLS).

Osoby w większym stopniu narażone na TLS mogą otrzymać leki pomagające wyeliminować lub zmniejszyć to ryzyko. Gdy zaczynają one leczenie, można podać im tabletkę o nazwie Allopurinol lub rasburiakazę (lek podawany przez kroplówkę).

Wolne gojenie się ran

Przyjmowanie sunitynibu może powodować spowolnione gojenie się ran. Można więc przestać przyjmować sunitynib przed planowaną operacją chirurgiczną i nie ponawiać jego przyjmowania jeszcze przez kilka tygodni po operacji. Lekarz może udzielić bardziej szczegółowej porady w tym zakresie.

Obniżony poziom cukru we krwi

Sunitynib może obniżać poziom cukru we krwi. Pacjenci cierpiący na cukrzycę muszą zazwyczaj częściej sprawdzać swój poziom cukru we krwi. Lekarz wytłumaczy, jak kontrolować tę sytuację oraz może skierować pacjenta do dietetyka po poradę.

Inne informacje

Inne leki

Niektóre leki mogą wpływać na działanie opisanej tutaj terapii lub być dla pacjenta szkodliwe w trakcie jej stosowania. Należy zawsze powiedzieć onkologowi o wszystkich lekarstwach, które pacjent przyjmuje lub planuje przyjmować, w tym:

- lekach przepisanych przez lekarza,
- lekach kupowanych bez recepty w aptece lub innym sklepie,
- witaminach, lekach ziołowych i uzupełniających formach leczenia.

Należy poinformować innych lekarzy, farmaceutów i dentystów, którzy przepisują pacjentowi leki, że przyjmuje on terapię przeciwnowotworową opisaną w tej ulotce.

Na stronie elektronicznego Kompendium Leków (eMC) można znaleźć więcej informacji na temat tej terapii.

Szczepienia

Szczepienia mogą zmniejszyć ryzyko wystąpienia niektórych zakażeń. Lekarz lub pielęgniarka mogą porozmawiać z pacjentem o szczepieniach.

Lekarze zazwyczaj zalecają, aby osoby cierpiące na nowotwór zaszczepiły się przeciwko grypie i koronawirusowi. Są to szczepionki inaktywowane, które mogą pomóc w zmniejszeniu ryzyka zakażenia. Osoby z osłabionym układem odpornościowym mogą je otrzymać, ponieważ nie są to szczepionki żywe.

Jeśli układ odpornościowy jest słaby, należy unikać szczepionek żywych. Jest to spowodowane tym, że mogą one wywołać złe samopoczucie. Szczepionki żywe, np. przeciw ospie wietrznej, zawierają bardzo słabą wersję choroby, przeciwko której są podawane. Więcej informacji na temat szczepionek żywych i inaktywowanych może udzielić lekarz onkolog lub lekarz pierwszego kontaktu.

Płodność

Niektóre leki przeciwnowotworowe mogą wpływać na możliwość zajścia w ciążę lub zapłodnienia. W razie zaniepokojenia tym faktem należy porozmawiać o tym z lekarzem przed rozpoczęciem leczenia.

Antykoncepcja

W trakcie leczenia należy powstrzymać się od stosunków seksualnych, których celem jest poczęcie dziecka. Leki chemioterapeutyczne mogą uszkodzić rozwijający się płód. Ważne jest, aby podczas leczenia i przez jakiś czas po jego zakończeniu stosować antykoncepcję. Lekarz, pielęgniarka lub farmaceuta udzieli więcej informacji na ten temat.

Karmienie piersią

Zaleca się, aby nie karmić piersią podczas leczenia oraz przez pewien czas po jego zakończeniu. Jest to spowodowane faktem, iż leki mogą przedostać się do organizmu dziecka z mlekiem matki.

Lekarz lub pielęgniarka mogą udzielić więcej informacji na ten temat.

Leczenie z przyczyn nienowotworowych i leczenie stomatologiczne

W razie potrzeby uzyskania pomocy lekarskiej z powodów niezwiązanych z nowotworem należy zawsze poinformować lekarzy i pielęgniarki, że jest się objętym leczeniem przeciwnowotworowym. Należy podać dane kontaktowe onkologa prowadzącego, aby personel medyczny mógł się z nim skonsultować.

Jeśli potrzebne jest leczenie dentystyczne, należy porozmawiać z onkologiem lub pielęgniarką. Zawsze należy poinformować stomatologa o przyjmowanym leczeniu przeciwnowotworowym.

Właściwa opieka i wsparcie dla pacjentów

Jeśli pacjent ma nowotwór i nie mówi po angielsku, może się obawiać, że to wpłynie na jego leczenie i opiekę. Zespół opieki zdrowotnej powinien jednak zaoferować każdemu pacjentowi poziom opieki i wsparcia oraz informacje, które spełniają jego potrzeby.

Wiemy, że czasami ludzie mogą doświadczać dodatkowych trudności, próbując uzyskać właściwe wsparcie. Na przykład jeśli ktoś pracuje zawodowo lub ma rodzinę, może być mu trudno znaleźć czas, aby zgłaszać się na wizyty w szpitalu. Może także martwić się o pieniądze i koszty dojazdu. Wszystko to może wywoływać stres i można nie wiedzieć, jak sobie z tym poradzić.

Pomoc jednak jest dostępna. Nasza telefoniczna linia wsparcia może zaoferować w języku pacjenta poradę dotyczącą takiej sytuacji. Można porozmawiać z pielęgniarkami, doradcami finansowymi, doradcami zajmującymi się świadczeniami społecznymi czy pracą zawodową. Osobom z nowotworami oferujemy także dotacje od fundacji Macmillan. Są to jednorazowe kwoty pieniędzy, które można przeznaczyć na takie wydatki, jak parking szpitalny, przejazdy, opiekę nad dziećmi czy rachunki za ogrzewanie.

Możliwość rozmowy z organizacją Macmillan w swoim języku ojczystym

Można zadzwonić do organizacji Macmillan pod bezpłatny numer 0808 808 00 00 i porozmawiać z nami w swoim języku ojczystym za pośrednictwem tłumacza. Pacjent może porozmawiać z nami o swoich obawach i kwestiach medycznych. Po uzyskaniu połączenia telefonicznego wystarczy powiedzieć po angielsku nazwę swojego języka. Nasza infolinia jest czynna 7 dni w tygodniu w godzinach od 8:00 do 20:00.

Ostatnia redakcja tekstu: maj 2021 r.

Następna zaplanowana redakcja tekstu: listopad 2023 r.

© Macmillan Cancer Support 2022 – organizacja charytatywna zarejestrowana w Anglii i Walii (261017), Szkocji (SC039907) oraz na Wyspie Man (604), działająca także w Irlandii Północnej. Spółka z odpowiedzialnością ograniczoną do wysokości gwarancji, zarejestrowana w Anglii i Walii pod numerem 2400969. Numer rejestracyjny spółki na Wyspie Man: 4694F. Adres siedziby: 89 Albert Embankment, London, SE1 7UQ. Numer VAT: 668265007

Dokładamy wszelkich starań, aby przekazywane przez nas informacje były dokładne i aktualne, jednak nie mogą one zastąpić specjalistycznej porady lekarskiej udzielonej konkretnemu pacjentowi. W zakresie dopuszczonym przez prawo organizacja Macmillan nie ponosi odpowiedzialności w związku z wykorzystaniem jakichkolwiek informacji zawartych w niniejszej publikacji, informacji od osób trzecich ani informacji zawartych na podanych stronach internetowych lub do których przedstawiono odnośniki.

